

USA TODAY BESTSELLER

A SÍRCSAPDA

„Cat és Bones között még mindig
izzik a levegő! Újabb remek könyv
a Vámpírvadász-sorozatból.”

– Amber,
Awesomesauce Book Club

CAT ÉS BONES
VÁMPÍRVADÁSZ-SOROZAT

6. RÉSZ

fine
selection

J E A N I E N E F R O S T

J E A N I E N E F R O S T

—❧— A —❧—
SÍRCSAPDA

CAT ÉS BONES
VÁMPÍRVADÁSZ-SOROZAT
6. RÉSZ

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

PROLÓGUS

Végső Nyugalom temető, Garland, Texas

— DONALD BARTHOLOMEW WILLIAMS, vonszold vissza ide a segged *most azonnal!*

A kiáltásom még ott lógott a levegőben, amikor mozgásra lettem figyelmes. Az egyik fejkő mögött, mint egy kicsi, sírdogáló angyal, a nagybátyám állt. Engem bámult, a szemöldökét ráncolva, ami jobban kifejezte a kellelenségét, mintha szavak litániájával áraszt el. Öltönyében és nyakkendőjében, a szokásos, kifogástalanul fésült ősz hajával Don bárki számára azt a benyomást kelthette, hogy egy átlagos, középkorú üzletember. Egy dolog nem stimmelt: halottnak vagy szellemnek kellett lenned, hogy lásd őt.

Don Williams, a Titkosszolgálat egyik csoportjának volt a vezetője, aki az embereket védte a természetfeletti lényektől, tíz nappal ezelőtt halt meg. Most mégis itt állt mögöttem. Szellemként.

Ott voltam az ágya mellett, mikor a végzetes szívroham elvitte. Aztán a hamvasztásnál is. Zombiként csináltam végig a halotti tort, és hazahoztam a hamvait, hogy a közelemben legyen.

Sejtettem, hogy valójában *elég* közel áll hozzám Don, tekintettel azokra a pillanatokra, amikor azt képzeltem, hogy őt látom a szemem sarkából. Először féltem, hogy csak délibáb, de aztán kiderült, hogy a férjem, Bones is látja.

Bár egy temető kellős közepén álltunk, és holttestek heverték körülöttünk szerteszét, a húsumba hatolt ezüstlövedékek pedig úgy égettek, mint egy jól megrakott tábortűz lángjai, minden erőmmel Donra összpontosítottam. Biztos akartam lenni benne, hogy tényleg újra közöttünk van.

Nagybátyám nem tűnt túlzottan boldognak, amiért felfedeztem a kis titkát. Egyik felem szerette volna átölelni, a másik felem jó alaposan meg akarta rázni, de annyira, hogy fogai is összekoccanjanak. El kellett volna árulnia nekem ezt a dolgot, és nem a bújócska fantomos verzióját játszani a háttérben!

Természetesen minden vágyam ellenére sem tudtam megrázni vagy megölelni Dont. A kezeim átcsúsztak volna új, áttetsző alakján. Ahogy ő sem tudott semmit vagy senkit megérinteni soha többé. Csak annyit tehettem, hogy zavartan, mégis örömmel teli hitetlenkedéssel bámultam őt.

– Nem akarsz mondani valamit? – kérdeztem végül.

Szürke szemével nem engem nézett, hanem mögöttem valamit. Nem kellett megfordulnom ahhoz, hogy tudjam, Bones bukkant fel. Mivel ő változtatott félvámpírból teljes vámpírrá, természetfeletti kötelék szövődött köztünk, éreztük egymást. Azt még mindig nem tudtam pontosan, hogyan is alakul ki ez a kapocs a vámpírok és teremtőik között, de azt tudtam, hogy létezik, és hogy erős. Hacsak nem árnyékolta le magát, érezttem, amit Bones érzett, folyamatos áramlás-ként volt jelen a lelkemben.

Így éreztem meg azt is, hogy Bones sokkal inkább kontrollálja magát, mint én. Első döbbenete, hogy Dont szellemként látja viszont, már eltűnt, és most szemlélődve figyelte őt. Az én érzéseim olyanok voltak, mint a forgósél, képesek lettek volna mindent elsöpörni. Bones a kötelékünkön keresztül nyugtatgatott, sötétbarna szemével továbbra is a nagybátyámat figyelve.

– Cat már biztonságban van. – Bones angol akcentussal ejtette ki a szavakat. – Megállítottuk Apollyont, így a ghoulak és a vámpírok között ismét béke van. Nyugodj békében! Minden rendben lesz.

Az érzelmek majd szétfeszítették a mellkasomat, alig kaptam levegőt. Vajon ez volt az oka annak, hogy nem „lépett át” úgy, ahogy kellett volna? Valószínűleg. Don még nálam is jobban szerette irányítani a dolgokat. Nem fogadta el többszöri felajánlásomat, hogy úgy mentsem meg a rákból, hogy vámpírrá változtatom. Lehet, hogy anynyira aggodott az élőhalottak ellenségeskedései miatt, hogy nem tudta elengedni ezt az egészet, amikor meghalt. Láttam már olyat, hogy egy szellem évekig itt ragadt, mert a szeretete és az aggodalma ide kötötte. Don nyilván meg akart bizonyosodni arról, hogy túlélem ezt a csatát, és megvédem az emberiséget, megakadályozva a vámpírok és a ghoulak közötti összecsapást. Biztos ez tartotta itt, de most már, ahogy Bones is mondta, itt volt az ideje, hogy békében nyugodjon.

– Bonesnak igaza van – mondtam remegő hangon, könnyek közt pislogva. – Én mindig szeretni foglak és mindig nagyon fogsz hiányozni, de neked... neked valahol máshol kéne lenned, nem?

Nagybátyám komor arckifejezéssel méregetett bennünket. Bár már nem volt tüdeje, mégis úgy hangzott, mintha megkönnyebbülten felsóhajtott volna.

– Viszlát, Cat!

Ezek voltak az első szavai a halála óta. Ezután zavarossá vált körülötte a levegő, a vonásai elhalványultak, és a sziluetdje elmosódott. Bones keze után nyúltam, éreztem, ahogy erős ujjai gyengéden az enyémelek köré csavarodnak, és megnyugtató erő kerített hatalmába.

Most legalább nem voltak Donnak fájdalmai, mint múltkor, amikor elbúcsúztam tőle. Próbáltam mosolyogni, míg a nagybátyám alakja teljesen el nem halványult. A bánat mellett egy másik érzés is kavargott bennem. A tudat, hogy oda kerül, ahova tartozik, nem enyhítette az elvesztésével járó fájdalmat.

Bones várt egy kicsit, mielőtt újra megszólalt.

– Cica, tudom, rossz az időzítés, de még mindig rengeteg dolgot kell elintéznünk. Ki kellene venni belőled a golyókat, és eltávolítani a testeket...

– A francba – suttogtam.

Don tűnt fel mögötte, mialatt Bones hozzám beszélt. Szemrehányás sötétítette el a vonásait, és a kezével hadonászva, tőle szokatlan módon tört ki:

– Valaki megmagyarázná nekem, hogy a *pokolba* nem tudok eltűnni?

EGY

ÖSSZEGYŰRTEM AZ ELŐTTEM HEVERŐ SZÁMLÁT, és csak azért nem hajítottam el, mert tudtam, hogy nem a lelkész hibája, amiért bár Don hamvait megszentelt földbe temették, a nagybátyám mégsem távozott a túloldalra.

Mi mindent megpróbáltunk. A barátaink – élők, élőhalottak és mások – azt javasolták, hogy a határon túl helyezzük végső nyugalomra Don hamvait. Ez sem segített, mint ezt Don le-föl járkálása is mutatta. Don egyre idegesebb lett.

Frusztráltsága teljesen érthető volt. Amikor egy ember meghal, akkor *nem* feltétlenül akar a földön ragadni, kivéve persze a vámpírokat és a ghoulokat. Jó, igaz, találkoztam már szellemekkel itt a földön, az utóbbi időben elég sokkal, de ha összevetjük az eddig meghaltak számát a földön rekedt szellemek számával, akkor láthatjuk, hogy az utóbbiak mégis csak elenyésző számúak, az elhunytak maximum egy százalékát teszik ki. Nagybátyám mégis a két világ között rekedt, akár tetszett neki, akár nem. És egy olyan ember számára, aki meggyőződéses machiavellista, érthető volt, ha idegesíti a tehetetlensége.

– Akkor megpróbálunk valami mást – mondtam hamiskás mosoly kíséretében. – Hisz te profi vagy a megoldhatatlan ügyek megoldásában. Ha egy kórteremből, internet és YouTube segítségével sikerült megmentened Amerikát a természetfeletti világtól, akkor megtalálod a módját annak is, hogyan juss át a túloldalra.

A lelkesítesemre vészjósló tekintettel felelt.

– Fabian sem találta meg az utat a túloldalra – motyogta Don a dolgozószobám ajtaja felé intve, ahol szellembarátom leleselkedett. – És a többi itt rekedt szellem se. De ezt te tudod a legjobban, hisz egy igazi szellemmágnes vagy.

Összerezentem, tudtam, hogy igaza van. Régen azt gondoltam, hogy a világ legfurcsább és leghetetlenebb jelensége az, ha valaki egy ember és egy vámpír leszármazottja, de ez csak azt bizonyítja, hogy gőzöm sem volt, milyen különös humorérzéke van a sorsnak. Csak azután jöttem rá, hogy nem is vagyok félvámpírként annyira furcsa, amikor teljesen vámpírrá változtam. De nem emberi vérrrel táplálkozom, hanem más vámpírok vérével.

Szükségem van az életben maradáshoz az élőhalottak vérére, de nemcsak a tápanyagot szívom magamba a vérükből, hanem a különleges képességüket is. Persze csak átmenetileg birtoklom a képességüket, amit a vérük tartalmazott. Mikor egy balszerencsés véletlennek köszönhetően innom kellett egy ghoul véreből, aki képes volt kapcsolatba lépni a síron túliakkal, akkor változtam szellemmágnessé. Alig bírtam távol tartani magamtól az itt ragadt szellemeket, nem csoda, hogy aggódtam amiatt, hogy netán ez a kölcsönképességem az oka annak, hogy Don még mindig itt van. Ez biztos megfordult már Don fejében is, mert zsémbesebb volt velem, mint általában.

– Kérd meg őket, hogy hallgassanak, Cica! – motyogta Bones, amikor belépett a szobába. – Nem hallom a saját gondolataimat.

Felemeltem a hangomat, hogy biztosan mindenki hallja, ne csak a házban, hanem a tornácon és a kertben is.

– Srácok, kérlek, hagyjátok abba egy kicsit a fecsegést!

Egyszerre többtucatnyian csendesültek el, bár nem parancsoltam, hanem kértem őket. Még mindig kényelmetlenül éreztem magam az új képességem miatt. A szellemeknek engedelmeskedniük kellett a parancsaimnak. Nem kívánok ilyen hatalmat senkinek! Nagyon kellett figyelnem arra, hogyan fogalmazok és mit parancsolok nekik.

Különösen a nagybátyámnak. *Hogy megváltoztak a dolgok*, merengtem. Évekkel ezelőtt, mikor még Don csapatában dolgoztam, mint elit katona, nagyon utáltam, amikor parancsokat osztogattak nekem. Most meg én osztogattam a parancsokat. De még jól emlékeztem rá, milyen a másik oldalon lenni. Akkoriban alig vártam, hogy leszereljek.

Bones lerogyott a hozzám legközelebbi fotelbe. Szállkás izmai szexin, látványosan rajzolódtak ki, bár laza terpeszben ült, meztelen lábát a combomnak támasztva. Sötét haja nedves volt a zuhanytól, így göndör fürtjei az arcára tapadtak. Az egyik kóbor vízcsepp lustán vándorolt lefelé a nyakán, majd végigsiklott ínycsiklandóan barázdás mellkasán. Megnedvesítettem az ajkamat, elfojthatatlan késztetést éreztem arra, hogy a nyelvemmel kövessem a vízcsepp útját.

Ha egyedül lettünk volna, nem kellett volna elfojtanom ezt a késztetésemet. Bones mindig könnyen volt kapható egy kis délutáni élvezetre. Szexuális étvágya éppoly legendás, mint a félelmetessége, de mégiscsak két szellem figyelt bennünket, ezért úgy döntöttem, hogy a nyelvem felfedező útja várhat.

– Ha még több szellem akar ideköltözni, kénytelen leszek ismételen bevetni a fokhagymát és a füvet – közölte Bones társalgási hangon.

Nagybátyám haragosan nézett rá. Ő is tudta, hogy ezt a két dolgot nem bírják a szellemek elviselni.

– Addig nem, amíg nem vagyok ott, ahol lennem kellene.

Krákogtam egyet, mint aki félrenyelte a levegőt, pedig az már nem történhetett meg velem, hisz nem kellett lélegeznem.

– Lassacskán elmúlik ez a képesség. Már majdnem két hónapja birtoklom, ilyen sokáig még egyik sem tartott... szóval... talán.

Még mindig nem mindenki tudta, hogy Marie Laveau-nak, New Orleans vudu királynőjének köszönhető, hogy én vagyok a szellemek falkavezére. Az ő vérét kellett meginnom. Persze, később megértettem, hogy miért kényszerített erre, de akkor elég dühös voltam.

– Ismerek egy szellemet, aki három hét ittlét után ment át a túlvilágra – szólalt meg Fabian, aki még mindig az ajtóban állt.

Hálás voltam neki ezekért a szavakért.

– Biztos vagyok benne, hogy Cat kitalál valami – tette hozzá magabiztosan.

Fabian igaz barát. Igaz barátok különböző formákban jelentkeznek, néha átlátszóban. Dont azonban nem győzték meg Fabian szavai.

– Én már több mint öt hete vagyok itt – felelte kurtán. – Ismersz bárkit, aki *ilyen* hosszú idő után kelt át?

Fabian nem tudott felelni a kérdésre, mert hirtelen megszólalt a telefonom. Remek időzítés, mivel Donnak nem tetszett volna Fabian válasza.

– Cat.

A telefonomra pillantottam. Nem kellett néznem a számot, egyből felismertem, egyetlen szótagból. Tate, korábbi első tisztém. Nyilván Donnal akart beszélni, de mivel a szellemek hangját nem továbbítják a modern kommunikációs eszközök, én közvetítettem.

– Hé, mi újság? – kérdeztem, és közben integettem Donnak, tátoztam, hogy *Tate az*.

– Át tudsz jönni ma este? – Tate hangja nagyon furcsán csengett. Olyan formálisan. – A csapat tanácsadója szeretne találkozni veled.

Tanácsadó?

– Mióta van a csapatunknak tanácsadója? – kérdeztem, megfedelve arról, hogy én egy ideje már nem vagyok a csapat tagja.

– Mostantól – válaszolta Tate flegmán.

Bonesra pillantottam, de nem vártam meg, hogy beleegyezően megrándítsa a vállát. Fontos dolgunk éppen nem akadt, és az én kíváncsiságomat felkeltette.

– Rendben, akkor találkozunk egy óra múlva.

– Ne egyedül gyere!

Tate az utolsó szavait suttogta, aztán bontotta a vonalat.

Meglepődtem. Nem is annyira azon, hogy olyan halkán suttogott, hogy azt csak természetfeletti hallással lehetett meghallani, hanem a szavain. Valami más is volt itt. Nyilván nem arra célzott, hogy Bonest vigyem magammal, mivel tudta, hogy ő mindig elkísér, ha a régi munkahelyemre megyek. Nem, biztos, hogy Tate nem Bonesra gondol. Egyetlen másik személy jöhetett szóba. Tekintetemet a nagybátyámra szegeztem.

– Mit szólnál egy kis tanulmányi kiránduláshoz?

A levegőből úgy nézett ki a tábor, mint egy jellegtelen földszintes épület, körülötte üres parkolóval. Valójában ez egy régi katonai menedékhely volt, amit nukleáris katasztrófa esetére, szándékosan építettek ennyire hétköznapi. Szigorú biztonsági intézkedésekkel védték, amit el is lehetett várni egy titkos kormányzati létesítménytől, ahol az élőhalottak tevékenységét követték nyomon. Mégis meglepődtem,

amikor tíz percig kellett lebegnünk, mielőtt a helikopterünket landolni engedték. Nem mintha váratlanul ugrottunk volna be, könnyörgöm!

Bones és én kiszálltunk a helikopterből, de három sisakos őr állta el az utunkat, mielőtt beléphettünk volna a tetőajtón keresztül az erődítménybe.

– Igazolványt! – vakkantotta a hozzánk legközelebb álló őr.

Felnevettem.

– Jó vicc, Cooper.

Az őrök szemellenzője annyira sötét volt, hogy nem láttam át rajtuk, de az őr szívdobogását hallva úgy gondoltam, hogy csakis Cooper lehet az, hisz a régi barátaim közül már csak ő maradt ember, és ő volt elég bátor ahhoz, hogy egy ilyen mutatvánnyal bepróbálkozzon.

– Azonosítsák magukat! – ismételte meg az őr, és ennyi elég volt, hogy rájöjjek, nem ismerős a hangja.

Tehát nem Cooper az, és ez nem vicc. A mellette álló őrök enyhén megmarkolták az automata fegyvereiket.

– Nem tetszik ez nekem – motyogta Don, aki mellettem lebegett.

Az egyik őr hirtelen Don felé fordította a fejét, de persze, nem láthatta, egyikük sem láthatta, mivel ők emberek voltak.

Nekem sem tetszett a dolog, de nyilvánvaló volt, hogy ezek az őrök nem fognak beengedni, amíg nem azonosítom magamat, így a zsebembe nyúltam, hogy elővegyem a pénztárcámat, amiben az igazolványomat tartottam. Bones viszont csak mosolygott a trióra.

– Az igazolványom kell? – kérdezte bársonyos hangon. – Itt van.

A szeme hirtelen ragyogó smaragdzöldre változott, és előcsúsztak az agyari a felső fogsorából. Olyanok voltak, mint egy mini elefántcsont tőr.

– Engedjen át, vagy elmegyünk, és magyarázkodhat a főnökének, hogy hova lettek a látogatói. Jobb dolgunk is akad, mint itt várakozni.

Az őt, aki az igazolványomat követelte, habozott egy pillanatig, majd szó nélkül félreállt.

Bones agyari behúzódtak, és a szeme ismét a szokásos sötétbarna színben pompázott.

A pénztárcámat visszatettem a nadrágom zsebébe, hisz már nem volt szükség az igazolványomra.

– Bölcs döntés – kommentálta Bones.

Átcsusszantam az örök között, Bones utánam. A nagybátyám követett bennünket, egyfolytában azt motyogva, hogy nem tetszik ez neki. *Nem monddod*, gondoltam, de nem mondtam ki hangosan több okból, mint amennyi okból nem akartam úgy tűnni, mint aki magában beszél. Ez volt Don első visszatérése oda, ahol évekig dolgozott és ahol meghalt. Ráadásul szellemként tért vissza, úgyhogy a régi kollégái nem is láthatták őt. Ez nyilván jobban aggasztotta, mint el tudtam képzelni.

Ahogy haladtunk előre a folyosón, katalogizáltam magamban az épületben történt változásokat, amik azóta keletkeztek, hogy utoljára jártunk itt. Akkortájt két nagyon forgalmas irodában dolgoztak, most egyetlen tevékenység hangja hallatszott, a lépteink kopogása a linóleumpadlón.

Amikor beszálltunk a liftbe, megnyomtam a gombot, és a lift a második emeletre vitt bennünket, ahol a személyzeti irodák voltak. Ahogy becsukódott a lift fényes ajtaja, déjà vu érzésem lett. Amikor utoljára láttam ezeket a liftajtókat becsukódni, épp Don halálos ágyához siettem, hogy elbúcsúzzak tőle. Most azonban itt állt mellettem,

és a profilján át látszott a lift másik oldala. Az ember életében akadnak olyan fordulatok, amikre nem számít.

– Csak hogy tudd, ha meglátom a fényt, mialatt itt vagyok, olyan gyorsan elillanok, hogy még arra sem lesz időd, hogy „vizslát”-ot kiálts – törte meg Don a csendet.

A hangjából érződő harag megnevettetett.

– Én lennék a legboldogabb, ha így lenne – biztosítottam.

Cinikus humora az elmúlt hetek nehézségei ellenére sem tűnt el.

A lift megállt, kiszálltunk. Ösztönösen Don régi irodája felé akartam fordulni, de aztán balra fordultam. Tate nem érezte helyesnek, hogy Don régi irodájába költözzön, bár az volt a legnagyobb, és mini parancsnoki állomása is volt. Nem hibáztattam őt ezért. Furcsa érzés lehet elfoglalni valakinek az irodáját úgy, hogy az illető valójában még nem távozott innen teljesen. Bár ezt csak néhány ember tudta az épületben. Nagybátyám nem akarta, hogy sokan értesüljenek arról, hogy szellemként itt maradt, de persze az élőhalottak előtt nem lehetett titkolózni, hiszen ők látták és beszéltek vele.

Tate ajtaja résnyire nyitva volt. Kopogás nélkül léptem be, bár tudtam, hogy nincs egyedül. Valakinek dobogott ott bent a szíve, és igen sok parfümöt viselt egy vámpír érzékeny orrának.

– Helló, Tate! – üdvözöltem.

Észrevettem, hogy Tate testtartása túl merev ahhoz képest, hogy mennyire örül a viszontlátásnak. A feszélyezettsége oka nyilvánvalóan az asztalánál álló magas, vékony pasas volt.

A fickó őszes haja rövid volt, mint Tate-nek, de valami azt sugallta, hogy a férfi katonai érintettsége ebben ki is merült. A keze túl sima volt, ami azt sugallta, hogy fegyver helyett inkább tollat forgat. Meglepett pillantása pedig azt is elárulta, hogy nem vette észre az itt-létünket addig, amíg meg nem szólaltam, ami furcsa, mert bár mi,

vámpírok alapvetően óvatosak vagyunk, most meg sem próbáltam titkolni a közeledésünket. Miután magához tért a meglepődésből, olyan gögösen nézett végig rajtunk, hogy egyből világossá vált: csak egy állami hivatalnok. Általában két dolgot jelent az ilyen arrogáns hozzáállás az első találkozáson: az illető vagy rengeteg badass élőhalott képességgel rendelkezik, vagy azt hiszi, hogy a pozíciója miatt az ő szabályai szerint fogunk játszani. Mivel Mr. Öntelt ember volt, az első szóba sem jöhetett.

– Nyilván ön az az új tanácsadó – mondtam nyájasan, de aki igazán ismert, tudta, hogy nem barátkozni akarok.

– Igen – válaszolta – A nevem...

– Jason Madigan – fejezte be Don a mondatot pontosan akkor, amikor az őszes hajú kormánytisztviselő is. Nagybátyám hangja feszült volt, láthatóan sokkolta a dolog. – Mi az ördögöt keres *ez* itt?

KETTŐ

TOVÁBBRA IS MADIGANRE FIGYELTEM, nem néztem Donra, bár ez lett volna az első reakció. Nem árulhattam el, hogy egy szellem van a szobában, a kérdés pedig költői volt, mivel Don tudta, hogy Madigan nem hallja őt.

– Cat Crawfield... Russell – mutatkoztam be.

Oké, emberi törvények szerint Bones és én nem vagyunk házasok, de szorosabb a kötelékünk, mint amit egy papír valaha létesíthet két ember között.

Az öröm hulláma söpört át a tudatalattimon, kisodródott a pajzs alól, amit Bones rögtön maga köré vont, amint leszállt a helikopter. Tetszett neki, hogy hozzátettem a vezetéknevét az enyémhez. Mindössze ennyi kellett, hogy eldöntsem, mostantól Catherine Crawfield Russell leszek.

Don reakciója nélkül is kikövetkeztettem, Madigan púp lesz a hátamon, azonban a többéves szigorú vidéki neveltetésem képtelenné tett arra, hogy ne nyújtsam a kezem. Madigan pár másodperccel tovább nézte a kelleténél, mielőtt elfogadta. A habozása elárulta, hogy

előítéletei vannak a nőekkel vagy a vámpírokkal szemben. Egyik miatt sem kedveltem jobban.

Bones kéznnyújtási kényszer nélkül csak bement a nevét, tekintve, hogy az ő gyerekora meg azzal telt, hogy koldult vagy lopott a túlélésért, mindezt azzal a súlyosbító körülménnyel, hogy egy prostituált szörnyeteg fiaként született a XVIII. századi Londonban. Őt nem tanították jó modorra és az idősök végtelen tiszteletére, mint engem.

Madigan bámulta pislogás nélkül, kezeit a vászonkabátja zsebébe süllyesztve. Félmosolya sokkal inkább kihívó, mint udvarias volt.

Madigan értette a célzást. Kihúzta a kezét az enyémből, és nem is próbálta Bones felé nyújtani. Halvány megkönnyebbülés futott át az arcán.

Tehát előítélet a vámpírok ellen. Tökéletes.

– Igaza volt, ugye? – mondta Madigan Tate-nek hamisan csengő vidámsággal. – Ő is eljött velem.

Egy másodpercre Donra pillantottam. Jó isten, Madigan látja őt? Ember, de talán vannak médiumi adottságai...

– A vámpíroknál, ha meghívod a házastársak egyikét, automatikusan érintett a másik is – jegyezte meg könnyedén Bones. – Ez ezeréves szabály, de megbocsátom, hogy nem tudta.

Ó, *Madigan Bonesra gondolt*. Elnyomtam a horkantásom. Igaz, amit Bones mondott, de ha nem lett volna az, ő akkor sem hagyta volna szó nélkül. Már nem dolgoztam itt, szóval nem fenyegethettek semmivel, ha Madigannek nem tetszik a viselkedésem. És nem fog neki tetszeni, ezt megígérhettem.

– Mi van a személyi ellenőrzéssel a tetőn? – kérdeztem, hogy eltereljem a gondolataimat a szempárbajról, amit Madigan és Bones vívott, és amit a tanácsadó fog elveszíteni.

Senki nem győzhet ebben egy vámpír ellen.

Madigan rám irányította a figyelmét, természetes illata kissé meg-savanyodott a túlerőben lévő kémiai hatás alatt.

– Egyik figyelmetlenség, amit észrevettem, mikor két nappal eze-lőtt megérkeztem, hogy senki sem ellenőrizte a személyi azonosságó-mat. Ez a hely túl fontos ahhoz, hogy elhanyagoljuk a biztonságát.

Tate felhúzta magát, smaragdzöld pöttyök jelentek meg indigókék szemében, de én csak horkantottam.

– Ha légi járművel érkezik valaki, akkor ki tudják következtetni, hogy az van-e benne, akinek lennie kell, miután kétszer ellenőrzik a repülő típusát, személyzetét és a repülési tervet. Főleg, ha mi hívtuk ide az érkezőt. Ha nem, és mégis átjutnak ezeken az ellenőrzéseken, a hamis személyi igazolvány biztosan lebuktatja őket. Emellett – újabb horkantás – ha bárki, aki nem ide tartozik, bejutna ide a levegőből, maga szerint képes lenne utána elmenekülni fegyverekkel a háta mö-gött, meg vámpírokkal, akik képesek lekövetni őket a szaguk alap-ján?

Madigan nem várta el, hogy bocsánatot kérjek a kirohanásomért a haszontalan személyi ellenőrzésről a tetőn, hanem elgondolkodva bámult rám.

– Hallottam, hogy nehézségei vannak az autoritás elfogadásával és a parancskövetéssel. Úgy tűnik, ezt nem túlozták el.

– Nem, igazat mondtak – válaszoltam vidám mosollyal. – Még mit hallott?

Elutasítóan megrázta a kezét.

– Sokáig tartana felsorolni. A korábbi csapata annyit áradozott önről, hogy muszáj volt találkozunk.

– Tényleg? – Nem vettem be, hogy ez az oka az ittlétemnek, to-vább játszottam. – Nos, bármit is csinál, azt hagyja figyelmen kívül, amit anyám mond rólam.

Madigannek a szája széle sem rándult.

Felfújtt hólyag.

– Azon tűnődöm, mit csinálhat egy működési tanácsadó? – kérdezte Bones, mintha nem azzal lett volna elfoglalva, mióta csak megérkeztünk, hogy a gondolatolvasói képességére hagyatkozva kihallgassa Madigan gondolatait.

– Megbizonyosodik arról, hogy a vezetés átvétele a Nemzetbiztonság egy ilyen kényes osztályánál olyan zökkenőmentesen zajlik, ahogy kell, a nemzet biztonsága érdekében – válaszolta Madigan. Visszatért az önelégültség a hangjába. – Át fogok nézni minden feljegyzést az elkövetkezendő hetekben. Küldetéseket, alkalmazottakat, költségvetéseket, mindent. Ez az osztály túl fontos ahhoz, hogy csupán *reménykedjünk* Bradley őrmester felkészültségében.

Tate még csak meg sem rezdült, bár a kijelentésbe foglalt sértés biztosan égette belülről. Minden ügyben, amin együtt dolgoztunk a múltban, megfelelt mind a szakértelme, mind az elhivatottsága, mind a munkamorálja.

– Nem talál nála rátermettebb embert erre a munkára, most, hogy Don elment – jegyeztem meg acélosan.

– Nem ezért van itt – sziszegte Don.

Nagybátyám az elmúlt percekben csendben volt, de most izgatottabbnak tűnt, mint valaha.

Vajon a szellemmé válással az eddig alapvetően udvarias bácsikám könnyebben elveszíti az önkontrollját, vagy neki és Madigannek keletlen közös élményeik vannak?

– Valami fontosabb után szimatol, mint Tate teljesítménye – folytatta Don.

– Már alig várom, hogy eljussak az ön feljegyzéseihez – mondta Madigan, figyelmen kívül hagyva a szobában folyó másik párbeszédet.

Vállat vontam.

– Készüljön fel, mert az ütős lesz. Remélem, szereti az olyan történeteket, amiknek a végén elkapják a rossz fiúkat... vagy lányokat.

– A kedvenceim – válaszolta Madigan, egy villanással a szemében, amit figyelmen kívül hagytam.

– Dave, Juan, Cooper, Geri és anyám a Roncs szobában vannak? – kérdeztem, végezve a hülye szópárbajjal.

Ha még sok időt töltök a társaságában, elvesztem a fejem, és azt senki nem tenné zsebre. A legokosabb dolog az lenne, ha eljátszanánk az engedelmet, és hagynánk, hogy Tate kitalálja, Madigan tényleg hátsó szándékból szaglászik-e itt.

– Miért akarja tudni a tartózkodási helyüket? – kérdezte Madigan, mintha bűnös szándékaim lennének, és neki kéne megvédeni őket tőlem.

A mosolyom elrejtette azt aényt, hogy a fogaimat csikorgatom.

– Mert azóta szeretnék köszönni a barátaimnak és a családomnak, mióta megérkeztem.

Sikerült nyugodtan válaszolnom, és büszke voltam magamra, amiért a mondat nem úgy fejeződött be, hogy *seggfej*.

– A katonák és az edzők túl elfoglaltak, nem hagyhatják félbe, amit éppen csinálnak, csak mert egy látogató beszélgetni akar – jelentette ki Madigan határozottan.

Az agyaram maguktól előugrottak, és szinte fájtak a vágytól, hogy letépjem azt a szemét kifejezést Madigan enyhén ráncos arcáról.

Talán megsejtett valamit, mert így folytatta:

– Figyelmeztetnem kell, hogy bármilyen harci cselekedet ellenem az Egyesült Államokkal szembeni támadásnak minősül.

– Nagyképű idióta – csattant fel Don, Madigan felé lépkedve.

Hirtelen megállt, mintha eszébe jutott volna, hogy jelenlegi állapotában semmit sem tehet ellene. Halovány figyelmeztetés tört át a mérgemen, Bones csendes emlékeztetője, hogy uralkodjak magamon. Engedelmeskedtem, kényszerítettem az agyaramat a visszahúzóadásra, és a szemeimet, hogy izzó zöldről váltsanak vissza átlagos, közép-szürke színűkre.

– Miből gondolta, hogy meg akarom támadni? – kérdeztem olyan ártatlanul és meglepve, amennyire csak tudtam, miközben fejben sós perccé formájúvá hajtogattam.

– Lehet, hogy új vagyok itt, de alaposan tanulmányoztam a jelentéseket a fajtájáról – válaszolta Madigan, ismét a leereszkedő álarcát mutatva, hogy jelezze az alatta megbújó ellenérzéseit. – Mind azt mondja, hogy a vámpírok szeme színe megváltozik támadás előtt.

Bones nevetése szinte simogatóan lágy és kedves volt, de a maga köré vont páncél mögül kitörni készült elfojtott dühe és ellenszenvé.

– Baromság. A szemünk olyan okokból is zöldre vált, amiknek semmi közük az ölési kényszerhez... és én már láttam vámpírokat, akik úgy téptek fel emberi torkokat, hogy a legkisebb változás sem történt az íriszük színében. Ez az egyetlen tapasztalata a vámpírokkal? Jelentések?

Az utolsó szó nehéz volt az udvarias gúnytól.

Madigan megmerevedett.

– Van elég tapasztalatom, hogy tudjam, egyesek olvasnak a gondolatokban.

– Mit számít ez magának? Az olyan embereknek, akiknek nincs mit rejtegetniük, nem kell félniük, igaz, haver?

Vártam, hogy Madigan felhúzza magát, és megvádolja Bonest, hogy olvasott a gondolataiban a beszélgetés során, de ő egyszerűen

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

csak megigazította drótkeretes szemüvegét, mintha az lenne a legfontosabb, hogyan helyezkedik el az orrán.

– Édesanyád és a többiek egy órán belül végeznek az edzéssel – mondta Tate. Ezek voltak az első szavak, amik elhagyták a száját, mióta az irodájában voltunk. – Itt megvárhatod őket, ha szeretnéd. Madigan épp indulni készült.

– Ön *elbocsát* engem? – kérdezte Madigan hitetlenkedve.

Tate arckifejezése üres volt.

– Nem maga mondta, mielőtt Cat ideért, hogy mára elege van belőlem?

Halvány pír öntötte el Madigan arcát. Nem a szégyenkezés miatt, az illata a kerozinéra hasonlított. Óvatosan kordában tartott felháborodás.

– Valóban – válaszolta röviden. – Meglesznek a jelentései reggelre? Gondolom, egy olyanak, mint ön, nem jelent nehézséget fent maradni az éjszaka hátralévő részében.

Ó, mekkora *seggfej!* A szemfogaim megint a *hadd kapjam el!* dolgot csinálták, de most az ínyemben tartottam őket, és megakadályoztam, hogy ismét smaragdzöld legyen a szemem.

Madigan visszafordult felénk.

– Cat. Bones.

Úgy ejtette ki a nevünket, mintha bocsánatot kéne kérnünk miattuk, de én csak mosolyogtam, pedig képzeletben már számtalan módon kibeleztem.

– *Annyira* örülök, hogy megismertem – mondtam, és újra kezét nyújtottam, mert tudtam, hogy nem akarja megérinteni.

Ugyanolyan habozva nyúlt érte, mint előtte. Nem szorítottam meg, mikor a kezemben volt, pedig ó, nagyon csábító volt.